

dende, at hvad jeg forsvarede, var fuldkommen urigtigt. Naar jeg opfattede Indrømmelser fra Modstanderes Side paa den Maade, at de derved skulde lide Noget samtidig med, at de andre vandt Noget, var det en fuldstændig gal Methode. Han betragtede det saaledes, at Modstanderne ikke led noget. Jeg tror, at det er en meget rigtig Opfattelse af det ærede Medlem; saaledes forhandler han netop; men at det kan være et rimeligt og fornuftigt Hensyn, benægter jeg. Thi at man overhovedet, naar der er Modsetning mellem to forskellige Standpunkter, skulde kunne gjøre Indrømmelser til det ene Standpunkt uden samtidig at vække det andet, er jo umuligt, og naar jeg ikke kan gaa med dertil i Politiken, er det, fordi jeg har mere Øvelse i at gjøre Forskjel mellem Sort og Hvidt, mellem Benstre og Hpire, mellem Smør og Kanel, end det ærede Medlem har. Dersom det ærede Medlem havde nogen mere Øvelse deri, vilde han se, at den Opfattelse, at Indrømmelserne ikke gjælde noget, er umulig. Naar det ærede Medlem ikke vinder Noget paa sine Modstanderes Betskning i saadanne Tilfælde, hvor de staa overfor hinanden, kan han være sikker paa, at hele Tabet er paa hans Side. — Jeg forstaar ikke de mange Undskyldnings- eller Forsvarsforsøg, der ere gjorte fra forskellige Medlemmers Side, rette halv som Anklage mod os, som om vi skulde have beskyldt dem for Noget, som de aldrig havde tænkt paa. Det ærede Medlem fra Randers gjorde særlig gjældende, at der ikke skulde være stet det Mindste bag Kulisserne i denne Sag, Alt var foregaaet i Udvalget, Intet udenfor dette. Det kan nu gjerne være, at der alligevel er stet en Smule udenfor Udvalget, men det vil jeg ikke sige; jeg vil kun fastholde, at jeg ikke har sigtet de ærede Medlemmer for paa nogen Maade at have været udenfor Udvalget. Jeg tror, d'Her. vare ifjor saa tilstrækkelig udenfor Udvalget, at de have tabt Lyften til at gjentage det iaar. Jeg kan ikke Andet end være tilfreds med, at den Maade, hvorpaa de ifjor forhandlede udenfor Udvalget, har gjort et saabant Indtryk paa dem, at de, uden at man siger Noget i den Retning, selv af egen Drift springe op og forstikke, at de ikke have været paa denne Vej iaar.

Jeg har endnu med Hensyn til Lovforslaget nogle Bemærkninger at gjøre til de tre bestemte Punkter, hvor vi overhovedet have gjort Modstand mod Flertallets Indstillinger. Det kan ikke noksom fremhæves, som min ærede Sidemand til Benstre (Buss) gjorde opmærksom paa igaar, at det er en meget befæden Stilling, vi indtage overfor den arbitrære Straf. Det er nemlig fuldstændig urigtigt, naar man har villet gjøre gjældende mod os, at vort Standpunkt overhovedet er, at vi ikke ville have arbitrære Straffe. Aldeles ikke, der har ikke fra vor Side været udtaalt den mindste Antydning i den Retning. Men

Sagen er, at Grændsen mellem de arbitrære Straffe og de Straffe, der idømmes ved Dom, er fra alle Sider, ligesaa godt i Flertallets Forslag som i Mindretallets, begrundet i den større Garant, der er ved Straffens Idømmelse ved Dom end ved dens Idømmelse arbitrært, og saa er Spørgsmaalet kun, hvor man skal sætte denne Grændse. Nu forlanger Flertallet, at den skal sættes paa et Sted, hvor det er høist urimeligt, nemlig at man skulde stille samtlige Straffe-ender ad midt i en enkelt Straffeart nemlig Vand og Brød saa at Grændsen skulde sættes saaledes, at ved Dom idømmes alle Straffe indtil strengt Fængsel paa Vand og Brød, medens alle Straffe til den anden Side, Fængsel paa Vand og Brød iberegnet, kunne idømmes arbitrært. Det er en Grændse, som der ikke er nogen Rimelighed i, ikke nogen fornuftig Mening i, at vele Straffene saaledes, at man deler en enkelt Straf midt over og paa begge Sider lægger noget fuldstændig Ensartet. Det underer mig, at det ærede Medlem for Rjøbenhavs 5te Valgkreds (Voos), naar han ikke er enig med mig i, at Vand- og Brød-Straffen i og for sig er vanærende, dog ikke fra sit juridist-tekniske Standpunkt kunde i det Mindste indrømme, at denne Deling af Flertallet ikke er nogen juridist-teknisk Deling. Det er en Deling, som man vanskeligt kan paaberaabe sig nogen fornuftig Grund for. Men dertil kommer, at, naar vi sætte Grændsen ved Vand- og Brød-Straffen, saa er det en meget rationel, rimelig og fornuftig Grændse, thi der er en bestemt Forskjel mellem Vand- og Brød-Straffen og alle de andre Straffe, der ere nævnte i § 200, som kunne idømmes arbitrært, og denne Forskjel ligger i, at Vand- og Brød-Straffen, som er hentet fra det borgerlige Liv, fra den civile Retsspleie, i den almindelige Bevidsthed har en bestemt Karakter, som man aldeles ikke kan berøve den, og som er aldeles uafhængig af Handlingens Bessaffenhed, af den Forbrydelses Grovhed, som Straffen idømmes for. Det gaar med Vand- og Brød-Straffen, som det gaar med Strafarbejde. Naar en Mand har været i Lugthuset, saa er det nok for den Mand; saa spørger man ikke, hvorfor han har været der, det er et underordnet Spørgsmaal i Sammenligning med, at han har været der. Saaledes gaar det ogsaa med Vand- og Brød-Straffen. Naar en Mand har siddet paa Vand og Brød, saa er han dømt i den offentlige Mening; den spørger ikke om, hvad han har seilet. Og det er næsten nødvendigt, at denne Straf har den Betydning i den offentlige Mening; thi det er den almindelige Kyveri- og Bedrageristraf. Det er den Straf, der benyttes overfor de Forbrydelse, som i den almindelige Bevidsthed særlig have en uærlig Karakter. Denne Karakter kan den ikke frigjøre sig for ved at blive oversført til Militæretaten. Derfor er der en rimelig og fornuftig Grund til at sætte en Grændse for